

[Vilhelm Rasmussen.]

Udtalelser er naive og barnlige, hvad jeg unægtelig synes, for at bruge hans Udtryk, frygter jeg ikke nogen Fare i Anledning af hans Bemærkninger.

Hvad det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt angaar, har han baaret sig helt anderledes ad, han har citeret min Udtalelse, som om den drejede sig om Kirken eller om den enkelte Samfundsborgers religiøse Overbevisning, men det er helt i Strid med Sandheden. Den Udtalelse, der er citeret, vedrører en Drøftelse af Dogmatikken. Jeg har aldrig angrebet det enkelte Menneskes personlige religiøse Stilling, ud fra den Betragtning, at det netop er en personlig Sag, hvilke Værdier — med de Følelser, der i den Anledning kan sættes i Bevægelse — den enkelte kan finde af den religiøse Kilde. Naar jeg derfor udtaler mig om Spørgsmaal vedrørende dette Emne, er det altid i en fuldkommen objektiv Betragtning af selve Læresætningerne, og paa det Punkt — og det er jo det, der er drøftet i Anledning af Religionsundervisningen i Skolen — er jeg i saglig Overensstemmelse med en lang Række teologiske Forfattere. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse dokumentere dette ved ganske korte Citater.

Professor Aage Bentzen skriver i sin Bog „Det gamle Testamente“ om det gamle Testamente:

„Det indeholder Jødedom, ikke Kristendom“

— han skærer fuldstændig Forbindelsen over. Professor Aage Bentzen skriver i en anden Bog „Israels Historie“ af 1930 følgende:

„Saa at sige alt før Kongetiden maa historisk set betragtes under Synspunktet Sagntid, om hvilken virkelig sammenhængende Historie ikke kan skrives.“

Og med Hensyn til de ti Bud skriver Professoren, det staar Side 107:

„Vi kan ikke med Sikkerhed føre nogen af de i det gamle Testamente overleverede Love tilbage til ham“

— nemlig Moses.

Ganske samme Synspunkt kommer frem i Dr. theol. Michael Neiiendams Bibelhistorie for den højere Skole, af 1930. Han siger her i Fortalen:

„Alle har Ret til at forlange, at en Bog i Faget Religion ikke lukker Øjet for de Fakta, som Udgravninger, Historieforskning og Religionspsykologi har bragt for Dagen i Løbet af et Tidsrum saa langt som de sidste 40 Aar.“

Det er netop det, som jeg og mine Meningsfæller kræver. Han siger:

„Naar vi kalder Fortællingerne om Verdens Skabelse for Sagn, mener vi dermed, at de ikke indeholder Historie i samme Betydning, som vi ellers taler om Historie.“

Et Par Forfattere, Ryge-Jensen og M. Vinther, siger i deres Ledetraad gennem det gamle Testamente, beregnet for Undervisningen i Seminarierne:

„Vi maa ogsaa gøre os klart, at Sagn og Saga har deres store Plads i det gamle Testamente, særlig da i Fortællingerne om Urtiden og om Stamfædrene; men ogsaa langt fremme i Folkets Historie møder vi Eventyrsagaer som Samsons og store historiske Sagaer som Sauls og Davids.“

Og videre:

„Det Verdensbillede, vi finder i det gamle Israels Urfortællinger, er det samme som hos Babylonierne.“

Pastor K. E. Nielsen skriver i sin „Ny Bibelhistorie“ af 1930 i Forordet følgende:

„Hvis Religionsundervisningen ikke i alle Henseender er loyal mod Sandheden, spiller den aandelig Fallit. Børnene og de unge gør i deres Indre Oprør mod den og kritiserer den sønder og sammen, ikke mindst naar de har forladt Skolen og tænker tilbage paa dens religiøse Lærdomme.“

Han føjer til videre, hvad der er i nøjeste Overensstemmelse med, hvad jeg maaske turde kalde Kærnen i min Pædagogik, sagt i al Beskedenhed:

„Af Frygt for deres“ — nemlig Børnenes — „sunde Kritik, der er en Sandhedens Gave fra Gud, som skal plejes og retledes til stadig større aandelig Skønsomhed, er det et ulykkeligt Misgreb at sætte denne Kritik i Skammekrogen i Religionstimerne.“

Og videre:

„Der maa kræves intellektuel Redelighed af de Kristne. . . . At Skabningen er underkastet Udviklingens Lov i Mod-sætning til den evige Skaber, maa erkendes.“

Paa samme Maade som disse Forfattere indirekte kritiserer de ærede Medlemmer, som forlanger, at Undervisningen i Religion i vore Dage skal være den traditionelle, kritiseres de af Professor i Teologi Dr. theol. Eduard Geismar i hans „Luthersk Troslære i Grundrids“. Der staar i denne Bog Side 302:

„Skabelsesberetningen i Genesis kan